

kaserne paa Nørrebro eller andetsteds i Storstæderne. Et Sygdomstilfælde indbragt i et saadant Hus frembyder meget større Fare for Sygdommens Udbredelse end i en Karantæneanstalt, hvor alle holdes under stadigt Tilsyn, ingen, der bærer Sygdommen i sig, kan slippe ind i den øvrige Befolkning, og ethvert mistænkeligt Symptom straks kan bemærkes og bekæmpes.

En anden Sag er, at det for Landgrænsens Bedkommende kan være at foretrække at benytte et Afspærringsystem med de Modifikationer, som benyttes i dette Efteraar. Herved undgaas den større Ansamling af Mennesker paa et enkelt Sted, hvis man er saa bange for det, ligesom ogsaa de Vanskeligheder, der ved en Karantæneanstalts Benyttelse kunne opstaa, dersom de rejsendes Tal af og til skulde overstige det Antal, hvortil der er Plads i Anstalten.

3. Spørgsmaalet er simpelthen det, om man i Betragtning af det Vaand, Karantæne og lignende Forholdsregler paalægge Trafikken, vil foretrække at udsætte sig for det Plus af Fare for Koleraens Indførsel i Landet, som er til Stede naar disse Forholdsregler undlades. Dette Spørgsmaal er ikke lægevidenskabeligt, og til at have en Mening derom ere Lægerne ikke kaldede frem for Regering og Rigsdag.

4. Jeg betvivler ikke, at energisk Behandling af det første forekommende Tilfælde med Isolation og Desinfektion er et Hovedmiddel til at hindre, at en Epidemi udvikler sig. Men Spørgsmaalet er, om man i den Grad kan stole herpaa, at der kan bortses fra alle andre Foranstaltninger for at hindre Sygdommens Indbringelse i Landet end det blotte Eftersyn, der, naar Sygdommen er saa Timers Vej fra vore Grænser, ikke frembyder nogen næneværdig Garanti. Var det givet, at Sygdommen kun er contagios i egentlig Forstand, kunde man maatte føle sig nogenlunde beroliget derved, skønt den Fare dog altid bliver tilbage, at Begyndelsestilfælde forblive ubemærkede, og dette gælder især, naar virkelige smittefarlige Koleraetilfælde kunne fremtræde i en saa mild Form som f. Eks. hos Kandidaterne paa Frederiks Hospital, i hvilket Tilfælde de ude i Befolkningen ofte ikke en Gang ville foranledige, at Lægehjælp søges. Men skal det antages, at Koleraen optræder som Epidemi for en væsentlig Del betinget af en lokal Disposition, hvis Natur og Kilde ere os i alt Fald til Dels ubekendte, og som medfører, at den breder sig, naar den finder hertil gunstige Betingelser, saa er efter min Mening det enkelte indførte Tilfælde ikke saa usarligt, thi saa kan det virke som Gnisten til Krudtet (den hamborgske Stadslægges Ord, og da Marsagerne til den lokale Disposition som sagt ikke kendes, kan ingen vide, om den ikke er til Stede f. Eks. i Rjøbenhavn, hvis almindelige hygieiniske Forhold næppe ere saa fuldkomne, at man kan stole paa, at Disposition ikke er til Stede (her kan blot mindes om Uterslev Mark og Sundbyerne).

5. En paalidelig og betryggende Udførelse af den i den foreløbige Lov af 1ste September d. A. § 2 omhandlede Forholdsregel forudsætter, at der maa være visse ret omfattende Begrænsninger i Afdgangen til at komme ind i Riget uden at have udholdt 5 Dages Karantæne, navnlig at denne Afgang indskrænkes til et vist ikke stort Antal Punkter, f. Eks. 3 & 4 Steder paa Landgrænsen og nogle enkelte Havne. Ellers, o: naar det er tilladt at indpassere alle Begne uden Hindring, bliver det umuligt at kontrollere, hvem der kommer fra smittede Steder, og at gøre de fornødne Meldinger til Bestemmelsesstederne. Forholdsreglen passer kun ind i et System som det, der var gældende i Efteraaret, hvor der som Regel var mindst 5 Dages Karantæne til Søs og kun et Par Søhavne, hvor der kunde indpasseres efter kortere Karantæne, og hvor Landgrænsen enten var helt spærret eller dog Afdgangen begrænset til nogle enkelte Steder.

6. Helt uden for Lægernes Kompetence ligger selvfølgelig det Spørgsmaal, hvilket Henhyn der bør tages til at bevare Forbindelsen med Sverige og Norge. Her bliver Spørgsmaalet, om vi skulle paalægge os Afspærrings- og Karantæne-